

Loven om Invalidehjælp bestemmer, at Kommunerne sammen med Staten skal bære den Del af Udgifterne, der ikke afholdes af de Bidrag, der kommer ind fra Sygekassemedlemmerne. Hvor meget det vil blive for Kommunernes Vedkommende, ved man ikke, men paa Finansloven er der for det kommende Finansaar opført 2 Mill. Kr. som Statens Bidrag til Invalidere, og hvis der bliver 2 Millioner for Staten at betale, bliver der ogsaa 2 Millioner for Kommunerne.

Anderledes stiller det sig med Udgiften til de kronisk syge i Henhold til Fattiglovens § 61. Regeringens Medlemmer viger jo ikke tilbage for at fremhæve det gode, der er sket ved, at man har gennemført denne Lovbestemmelse, og jeg er enig med dem i, at det er en god Foranstaltning, at de Samfundsborgere, der lider af en kronisk Sygdom, og som ikke har kunnet være Medlemmer af Sygekasserne og som Følge deraf heller ikke kan faa Invalidere, nu i Henhold til Fattiglovens § 61 kan faa en Understøttelse, der svarer til, hvad de kunde have faaet i Invalidere, for saa vidt Kommunalbestyrelsen skønner, at de bør have det. Denne Udgift hviler udelukkende paa Kommunerne, og det er og vil blive en meget betydelig Udgift for dem, muligvis en Udgift, der bliver større end Kommunernes Udgift til Invalidere. Men her tager Staten ikke den mindste Andel af Udgiften, den hviler udelukkende paa Kommunerne. Fattiglovens § 61 udvides stadig. Det er kun to Dage siden, vi vedtog en ny Ændring, hvorefter Patienter, der lider af Kræftsygdomme, kan blive behandlet paa Statens Anstalter, men Kommunerne skal betale, hvad det koster; maaske ikke hele Beløbet, fordi visse Anstalter drives med Tilskud fra Staten, men det er dog en ny Udgift, der paaføres Kommunerne. Jeg priser dette, at man stadig udvider Fattiglovens § 61, og jeg kritiserer heller ikke, at Kommunerne kommer til at betale denne Udgift, men jeg nævner kun i denne Forbindelse, at det er atter en ny Udgift, der paaføres Kommunerne, og ogsaa af den Grund, sammen med alt det øvrige, bliver det nødvendigt, at der aabnes Kommunerne Adgang til at faa større Indtægter.

Fattiglovens § 61 er efterhaanden kommet til at medføre mange Udgifter for Kommunerne. Der var en Aarrække, hvor Fattigudgifterne stadig gik nedad, navnlig efterhaanden som Alderdomsunderstøttelsen bevirkede, at Folk kunde holde sig borte fra Fattigvæsenet. Efterhaanden

steg Fattigudgifterne igen, ikke de Udgifter, der har Fattighjælps Virkning, men Udgifterne efter §§ 61, 63 og 44. Jeg beklager mig ikke derover, tværtimod, jeg siger, det er godt, at man paa den Maade aabner den Del af Befolkningen, der trænger til Hjælp, Adgang til at faa denne Hjælp, men jeg gentager, at saa maa man ogsaa skaffe Pengene dertil.

Udgifterne til Aldersrenten er steget meget stærkt i de senere Aar. Det er, mener jeg, ikke urigtigt, at den er steget, det er tværtimod et Spørgsmaal, om den ikke skulde være steget endnu stærkere i mange Kommuner, hvor man gav en ringe Understøttelse, men det er altsaa saaledes, at de Udgifter, Kommunerne havde til Alderdomsunderstøttelse og nu har til Aldersrente, selv om Staten nu tager de syv Tolvtedele af Beløbet mod tidligere seks Tolvtedele, er steget meget stærkt.

Jeg nævner ogsaa, at da der var Tale om Lærerlønningerne, var det Rigsdagen, der uden Forhandling med Kommunerne fastsatte, hvad Lærerne skulde have i Løn; jeg mener ikke, det er for meget, de faar, men naar man taler om, hvorledes det gaar ude omkring i Kommunerne, bør man erindre, at det var Rigsdagen, der bestemte Lønningerne for Lærernes Vedkommende.

Jeg nævner ogsaa, at for Politiets Vedkommende fastsatte Regeringen, hvad Kommunerne skulde betale i Løn til Politiet, og det er jo bestemt, at en Kommune ikke kan indskrænke sin Politistyrke uden Justitsministerens Tilladelse. Vi har samtidig faaet et Statspoliti. Ordet „Statspoliti“ maa dog betyde, at det skulde være til Raadighed for alle Kommuner her i Landet, naar det var nødvendigt, men jeg tror, det er en forkert Betegnelse for dette Politi; i Stedet for Statspoliti skulde det hedde amts- og landkommunalt Politi, for dette Politi er i Virkeligheden kun til for Amts- og Landkommunerne. Det har ganske vist Station i Byerne, hvorved der paa byrdes Købstadkommunerne Udgifter til Lokaler, Kontorinventar o. s. v., og Politimesteren kan disponere over dette Politi; men hvis en Politimester i en eller anden By bliver forfjamsket, fordi 3—4 Mennesker stimler sammen paa Gaden og laver et lille Opløb, og rekvirerer Statspoliti, saa siger Justitsministeren: Ja, det er nok et Statspoliti, men ikke for Købstæderne; I maa betale, hvad det koster. Jeg synes, det er underligt, at enkelte Kommuner skal betale for Benyttelsen af Statspolitiet, medens andre Kommuner ikke skal gøre det. Der er en Sag, som i disse Dage er for Retten, thi den